

vit vóru beinleiðis mótstøðumenn á vøllinum.

Javnleikir, sigrar og tap

Á vøllinum hjá Víkingi fingur vit ikki meir enn javnleik 1-1 móti vertunum, sum vit høvdu vunnið stórt á í Havn. Nakrar dagar seinni gekk leiðin við flogfari norður til Ísafjarðar.

Ongin okkara hevði roynt hendan ferðarhátin áður, so tað var ein spennandi ferð, og vit lögdu okkum ógvuliga eina við at súgva bommið, vit fingur, so vit ikki fingur oyrnapropp, tá lent varð á tí sera sjáldsama flogvøllinum á Ísafirði.

Spælt varð móti samansettum liðum úr feløgum Hørði og Vestri. Vit vunnu tann fyrri dystin 2-0. Dagin eftir spældu vit móti einum styrktum liði, og úrslitið var javnleikur 1-1 eftir ein spennandi dyst. Vit ferðaðust ikki sørt um Ísafjarðarleiðina og vóru eitt nú til glæsiligt veitsluhald í Skíaskóla Ísafjarðar.

Tá vit fóru av aftur Ísafirði, mottu vit landsliðnum á flogvøllinum. Okkara ferð gekk aftur til Reykjavíkar, men steðgurin var stuttur, og sama kvöld fóru vit við ferðamannaskipinum “Herjolvi” av Reykjavík til Vestmannaoyggjarnar.

Hagar komu vit tíðliga á morgni og spældu longu sama kvöld fyrsta dystin móti samansettum liði úr feløgnum Tór og Týr. Fyrsta dystin vunnu vit ikki minni enn 4-0. Fleiri føroyingar vóru millum áskoðararnar við vøllin undir skúlanum og góvu seg til kennar, eitt nú Alfred Gøtuskeggi úr Norðragøtu.

Annan dystin í Vestmannaoyggjum taptu vit 1-3 og tann triðja 1-2. Okkara forkláring var, at vestmannaoyingar toldu ikki at tapa, og tí settu teir vaksnar menn at spæla teir seinnu dystirnar móti okkum. Helst var nakað um tað. Tað høvdu vit so at øsa okkum við millum annan og triðja dyst. Triði dysturin var ein bardagi við lít, og tað var um reppið, at vit fingur javnleik.

Javnleik móti íslandsmeistarunum

Tá vit komu aftur til Reykjavíkar, varð skipað fyri tveimum dystum aftrat. Tann fyrri var í Keflavík sama dag sum landsliðið spældi har. Okkum gekst væl á einasta grasvøllinum, vit spældu á.

Minnist enn yvirskriftina á baksíðuni á Morgunblaðnum: “Teir vaksnu taptu, men dreingirnir vunnu”. Sigurin var so stórur sum 5-1. Tað var hendan dagin, Páll Kúrberg svingaði skógvín hjá Venna og skoraði við einum braki.

Í síðstu løtu varð skipað fyri einum dysti aftrat. Hann var móti sjálvum íslandsmeistarunum í dreingadeildini, Vali, sum framvegis hevur vøllir nærhendis flogvøllinum og Hotel Loftleiidum.

Nú eru bæði gras og graslíkisvallir har, men tá høvdu teir grúsvøll eins og vit. Vøllurin tóktist heldur bleytari enn aðrir vøllir, men hóast tað stóð okkara lið seg væl.

Okkara lið varð sjálvandi mannað við teimum bestu og mest royndu leikarunum, og úrslitið varð javnleikur 2-2. Hetta varð mett sum

krúnan á verkið eftir eina góða og drúgva ferð við trimum sigrum, trimum javnleikum og tveimum tapum.

Millum íslendingar í Íslandi

Fótbólturin var ein áhugaverd uppliving. Vit sóu tjóðarvøllin í Laugardali við áskoðaraplássum, grasi og rennibreyt. Vit sóu eisini vøllir og umstøður, sum vóru átøkar okkara, men íslendingarnir gjørdur meiri við at slætta vøllirnar fyri dyst. Teir brúktu ein lastbil við eini sleðu aftur úr til hetta.

Vit vóru nógv millum íslendingar bæði á bygd og í bý. Fingur hylling á íslenskum máli, lærdu, hvussu íslenskir ungdómar livdu og stuttleikaðu sær, sóu við berum eygum, hvussu íslendingar høvdu skipað seg og fingur eitt ávíst innlit í, hvat rørdi seg í grannalandinum fyri vestan.

Vit hildu teir vera ógvuliga amerikanskar. Búðu í bungalowlíkum húsum, høvdu breiðar vegir og stórar bílar. Tosaðu líka fegin enskt sum skandinávskt. Pepsi Cola var at fáa á hvørjum horni, og dansistøðini í Reykjavík vóru meiri framkomin enn okkara, bæði Tórs Café og Glaumbær. Á bygd vóru tey meiri eyðmjúk eins og okkara.

Sangurin Midnight in Moscow rungaði á íslenskum allastaðni: “Tað var maikvöld í Moskvu tá”. Tann smørsøti Haukur Morthens varð nógv spældur eins og í Føroyum, og hann upptráðkaði í heilum á palli og í útvarpi. Íslendingar høvdu reklamur í útvarpinum, og avísdreingirnir í miðbýnum hoyrdust langan veg: Moggan, Moggan, Vísir, Vísir o.s.fr.

Ein dagin vóru forsiðurnar ruddaðar, tá Marilyn Monroe hevði forgjört sær í USA. Í Vestmannaoyum búðu vit á einum fiskavirki. Har var eitt radiolurt, sum vit hoyrdu føroyska útvarpið í. Tá frættist, at Flogfelag Føroya var undir stovnan at fáa í lag regluliga rutuflúgving saman við íslendingum. Tað ljóðaði sum eitt ævintýr.

Standi upp á bankan

Í miðbýnum vitjaðu vit javnan Hressingaskálan í Austurstræti at fáa kaffi og pannukøkur. Seinni gekk leiðin til einaasta pylsuvogn, sum hevði nakað upp á seg. Bæjarins beztu niðri við havnina.

Hressingaskálin er broyttur síðani, men Bæjarins beztu er í sama stað og selur enn sum áður íslenskar pylsur. Einasta broyting er, at z’ið í navninum er vorðið til s. Hagar gongur leiðin framvegis, tá vitjað verður í Reykjavík.

Hetta er ein 50 ára gamal vani frá fótbóltsferðini 1962, ið endaði við heimferð við gomlu “Dronning Alexandrine” hjá DFDS. Har umborð lá væl fyri at spæla ½ 12 um restirnar av lummapengunum. Onkur góður vinningur var, tá onkur okkara stóð upp á bankan í óðum verkum.

Jú, jú. Vit tosa um brøgdini enn. ---

Í góðum hýri í býnum í Reykjavík: Jógvan Arge, Hartmann Joensen, Knút Thorsvig, Heðin Jakobsen, Jóannes Wardum, Regin Ártung, Baldvin Baldvinsson, Carl Persson og Sverri Jacobsen

Havnardreingir fóru við flogfari til Ísafjarðar. Har vóru teir fleiri útferðir og í veitslu á Skíðaskúla Ísafjarðar uppi í fjøllunum

Allur íslandshópurin 1962, 16 dreingir og ein ferðaleiðari: Aftan: Kári Helmsdal, Knút Thorsvig, Jóan Pætur Midjord, Jóannes Samuelsen, Sverri Jacobsen, Baldvin Baldvinsson, Regin Ártung, Jóannes Wardum, Heðin Jakobsen og Jóhannes Álvheygg, ferðaleiðari. Framman: Hugin Samuelsen, Hartmann Joensen, Páll Kúrberg, Jógvan Arge, Kári Skála, John Eysturoy og Carl Persson